

9. oktober 1995, nemlig den om de 38 øre, der er tilovers af hver krone. Hr. Jes Lunde ville gerne efterlade det indtryk, at det gjaldt for de rige, men at det så helt anderledes ud, hvis man så på lavtlønsområdet.

Jeg er nødt til at gøre opmærksom på, at den sammenligning, OECD har lavet, gælder for en industriarbejder. Der er altså ikke tale om, at der er lavet sammenligninger for højindkomstgrupperne. Jeg skulle hilse og sige, at her er det, der er tilovers, ofte meget mindre, fordi man render ind i formuebeskatning og en række andre ting.

Noget andet er så, at der er taget udgangspunkt i, at der er tale om et normalforbrug. Det vil altså sige, at der ikke engang er taget højde for, at hvis man vil bruge nogle af de 38 øre til at købe en bil for, skal man betale 180 pct. registreringsafgift, og der er ikke taget højde for, at hvis man køber tobak og spiritus og andre ting, som er belagt med punktafgifter, så når den samlede beskatning op på et langt højere beløb.

Når hr. Arne Melchior bruger sin yndlings-sammenligning med Grækenland og Portugal osv., er jeg også nødt til at gøre opmærksom på, at det ikke er fair at give det billede. Der er lande som Tyskland, Norge, Sverige, Holland, USA og England osv., hvor folk har en langt højere andel tilovers af lønnen, end vi har her i Danmark, så hvorfor spurgte hr. Melchior ikke: Vil man have det som i Tyskland, vil man have det som i Sverige, eller vil man have det som i Norge? Men det skyldes ønsket om at give udseende af, at hvis der er lavere skatter, skal vi alle sammen gå rundt og trække en oksekærre i gaderne.

Men sådan er det ikke. Det er tip-topmoderne, højtindustrialiserede lande, og hvis man tager gennemsnitsindustriarbejderne i USA, er der heller ikke tale om, at det er folk, der bor i blikskure eller i slum i New Yorks forstæder. Det er ganske almindelige industriarbejdere i de pågældende lande, man har sammenlignet med, og derfor er den sammenligning fair. Men jeg kan godt forstå, at alle socialisterne forsøger at bortforklare det, for det dokumenterer, at det danske system har spillet fallit.

(Kort bemærkning).

Thor Pedersen (V):

Hr. Arne Melchior kan ikke forstå, at 38 øre tilbage af hver tjent lønkrone er et urimelig lavt beløb, og hr. Arne Melchior kan ikke forstå, at det, man har tilbage efter skat og afgift, ikke er med til at motivere til overhovedet at arbejde –

hvis hr. Arne Melchior ellers hører efter. Det er motivationen, der er problemet, for hvis den ikke betød noget, kunne man jo sige: Jamen så kan vi gå på arbejde, uden at der overhovedet bliver noget tilbage.

Motivationen ligger vel også i, at man har noget tilbage, selv råder over noget ud over det, man får tilbudt af det offentlige. Til begrebet personlig frihed hører vel også økonomisk frihed, altså at man er i stand til at vælge, uafhængigt af hvad politikere har valgt for én og mener, der er godt for én.

Man kan sige det på en anden måde: Når en almindelig lønarbejder har 200.000 kr. i brutto-årsindkomst, bliver der i alt 76.000 kr. tilbage af de 200.000 kr. Mange går altså og tror, at de forhandler sig frem til en årsindkomst på 200.000 kr., men det, de sidder og forhandler om, er 76.000 kr., og det skyldes jo, at mange af disse afgifter i virkeligheden er skjulte afgifter. Lad mig bare nævne, at de såkaldte grønne afgifter nærmer sig et niveau på 50 mia. kr. Man betaler altså skat over afgifter, som ikke er synlige, og som man ikke er opmærksom på, så det, der reelt er tilbage, er altså en fri råderet over 38 øre af hver tjent krone. Det er politikerne, der har magten, og det er politikerne, der sætter sig på to tredjedele af borgernes almindelige indkomster.

Så siger hr. Jes Lunde, at det, der påvises, er, at det dårligt kan betale sig at arbejde, og at det især er lavindkomstgrupperne, der rammes. Jamen det er jo fuldstændig rigtigt, og det er jo derfor, det tit og ofte er lettere for Venstrefolk at diskutere visionært med SF'ere, fordi de ikke er bundet i beton. Det er jo sandheden, at skal vi virkelig gøre noget for de mange ledige, gælder det om at få mange ledige lavindkomstgrupper i arbejde, for det er dem, der bærer den største del af ledighedsbyrden. Derfor skal de have det bedre, det er vi helt enige om. Det er selvfølgelig bedrøveligt, at den skattereform, som regeringen har vedtaget, netop var til ugunst for lavindkomstgrupperne.

Det er jo rigtigt alt sammen, og derfor kan jeg ikke være uenig. Der ligger en opgave i at gøre det mere fordelagtigt for almindelige mennesker at tage et arbejde og måske også køre langt for at tage et arbejde, hvad mange gerne vil, hvis det bare kan betale sig, når de gør regnestykket op hver måned for det, de har haft i transportudgift, og det, de egentlig har fået ud af det.

Hr. Bruno Jerup spørger, hvordan vi skal løse problemet med de 1,1 millioner. Jamen vi skal